

Cooper

Ik sta tot over mijn oren in de Jägerbommetjes. Gisteren was ik met de blender versmolten omdat ik aan de lopende band pina colada's en aardbeiendaiquiri's moest afleveren, vanavond zijn het wodkaatjes met Red Bull en Fireball. En vergeet de rosé niet. Die sukkels en hun rosé. Er staat een hele meute tegen de bar aan geplakt, de kroeg zit vol types met pastelkleurige linnen overhemden en kapsels van driehonderd piek, en allemaal schreeuwen ze hun bestelling naar me. Het is veel te warm voor deze shit.

In Avalon Bay worden de seizoenen gekenmerkt door een eendeloze kringloop van uittochten en invasies. Een beetje zoals de getijden tijdens een storm. De zomer eindigt en het woeste kolken begint. De zongebruinde toeristen stappen met hun kinderen, die stijf staan van de suiker, in hun minivans en rijden landinwaarts, terug naar hun buitenwijken en hun kantoren. Ze worden opgevolgd door een vloedgolf aan verweerde studenten met spraytans. Het klonenleger dat terugkeert naar Garnet College, de rijkeluiskindjes uit de kolossale huizen die de rest van ons, die rond moeten zien te komen van het kleingeld dat uit hun zakken valt, het uitzicht op zee ontnemen.

'Hé, kerel, zes shotjes tequila!' blaft een of andere kloon, die zijn creditcard op de plakkerige houten bar smijt. Blijkbaar moet ik daarvan onder de indruk zijn, maar hij is gewoon de zoveelste eikel van Garnet in dure kakkerskleren. 'Waarom doen we dit ook alweer?' vraag ik aan Steph. Ik zet de whisky-cola's neer die ze mag uitserveren.

Ze steekt haar hand in haar beha en tilt allebei haar borsten wat

verder omhoog, zodat ze goed tot hun recht komen in de tanktop met JOE'S BEACHFRONT BAR. 'Voor de fooien, Coop.'

O ja. Je geeft niks zo snel uit als het geld van een ander. Rijke koters troeven elkaar graag af door de hele rekening te betalen, met dank aan papa's creditcard.

Tijdens het weekend is het op de boulevard één groot zuipfeest. Dit is de laatste vrijdag voordat het herfstsemester aan Garnet begint, en dat betekent tot aan maandagochtend drie dagen lang een kroeg die uit zijn voegen springt. We verdienen tijdens dit soort dagen geld als water, maar ik wil dit niet mijn hele leven doen. Dit is mijn bijbaantje voor het weekend, zodat ik kan sparen en straks voor mezelf kan beginnen. Als ik eenmaal geld genoeg heb, ga ik nooit meer achter de bar staan.

'Pas goed op,' zeg ik tegen Steph, die de glazen op haar dienblad zet. 'En roep maar als ik de knuppel moet pakken.'

Het zal niet de eerste keer zijn dat ik een gast die geen nee wil horen ervanlangs moet geven.

Op avonden als deze hangt er een heel andere sfeer. De luchtvochtigheid is zo hoog dat je je met die zilte waas kunt insmeren alsof het zonnebrandolie is. Ze staan lijf aan lijf, zonder een greintje schaamte, een door tequila aangewakkerde mengeling van testosteron en slechte voornemens.

Gelukkig kan Steph tegen een stootje. 'Ik red me wel,' zegt ze met een knipoog. Ze pakt de drankjes, tovert een lach op haar gezicht en draait zich om. Haar lange zwarte paardenstaart zwiept heen en weer.

Ik snap niet hoe ze dat volhoudt, al die kerels die aan haar zitten. O, ik krijg zelf ook genoeg aandacht van de dames, en sommige daarvan zijn behoorlijk brutaal en veel te aanhalig. Maar met chicks is het simpel, je lacht eens naar ze en geeft ze een shotje, en nadat ze met hun vriendinnen hebben staan giechelen laten ze je met rust. De jongens zijn andere koek. De eikels van de roeiploeg, de fuckboys uit de dispuutshuizen. Steph wordt voortdurend belaagd en betast, er worden over de keiharde muziek heen allerlei vulgaire opmerkingen in haar oor geroepen. Het is

een wonder dat ze er niet vaker eentje voor zijn bek rost.

Het is saai, vervelend werk, waar maar geen einde aan komt. De wensen vervullen van de seizoensparasieten, die invasieve soort die de plaatselijke bevolking afbeult, uitzuigt en met hun afval opzadelt.

Zonder hen was dit stadje ten dode opgeschreven.

‘Hé, schiet eens op met die shotjes!’ blaft de kloon.

Ik knik, zo van: komt eraan, maar wat ik eigenlijk wil zeggen, is: ‘Jij bent als laatste aan de beurt, eikel.’ Aan de andere kant van de bar trekt iemand mijn aandacht door te fluiten.

De plaatselijke bevolking gaat voor, niemand uitgezonderd. Daarna komen vaste gasten die goede fooien geven, beleefde klanten, knappe vrouwen, oude dametjes en tot slot de rest van die volgevreten lamzakken. Ik schenk aan het einde van de bar een shotje bourbon in voor Heidi en neem er zelf ook eentje. We slaan allebei ons drankje achterover en ik vul haar glas nog eens.

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik, want iedere plaatselijke bewoner met ook maar een greintje zelfrespect waagt zich vanavond niet op de boulevard. Te veel klonen die de sfeer verpesten.

‘Steph haar sleutels brengen. Ik moest even bij haar thuis zijn.’ Heidi was al in de eerste klas het mooiste meisje van allemaal en sindsdien is er niet veel veranderd. Zelfs in een afgeknipte oude jeans en een kort blauw topje is ze overduidelijk de lekkerste vrouw hier. ‘Sluit jij vanavond af?’

‘Ja, ik ben waarschijnlijk pas tegen drieën klaar.’

‘Zin om daarna nog even langs te komen?’ Ze gaat op haar tenen staan, zodat ze over de bar heen kan leunen.

‘Nee, ik heb morgen dubbele dienst. Ik moet echt pitten.’

Ze trekt een pruillip. Eerst nog speels, maar als ze doorheeft dat ik geen zin heb, doet ze alsof het haar niks kan schelen. Eerder deze zomer zijn we een paar keer met elkaar naar bed geweest, maar als ik dat vaker met een van mijn beste vriendinnen doe, gaat het veel te snel op een relatie lijken en daar zit ik niet op te wachten. Ik hoop maar dat ze dat ook snapt en ophoudt met vragen.

‘Hé. Hé!’ De ongeduldige hoogblonde vent aan de andere kant van de bar doet nog steeds pogingen om mijn aandacht te trekken. ‘Jezus, ik bied je dadelijk nog een honderdje voor een shotje.’

‘Ga jij maar weer snel aan het werk,’ zegt Heidi met een sarcastisch lachje. Ze werpt me een kushandje toe.

Ik neem uitgebreid de tijd om naar hem toe te lopen. Hij is rechtstreeks van de lopende band voor klonen gerold: een kakineuze Ken-pop zoals er zoveel zijn, compleet met zijskeiding en de fraaiste lach die dure tandheelkunde kan bieden. Naast hem staan een paar handlangers uit dezelfde fabriek, die ongetwijfeld denken dat de definitie van zware lichamelijke arbeid je eigen reet afvegen is.

‘Laat maar eens zien,’ zeg ik uitdagend.

De kloon legt een honderdje neer. Wat is-ie trots op zichzelf. Ik schenk een shotje whisky in, want ik kan me niet meer herinneren waar hij om vroeg, en schuif het glas naar hem toe. Hij laat het bankbiljet los om het glas te kunnen pakken. Ik gris het van de bar en prop het in mijn zak.

‘Ik had er zes besteld,’ zegt hij hooghartig.

‘Kan worden geregeld. Voor nog eens vijf honderdjes.’

Ik reken erop dat hij gaat zeiken of uit zijn vel springt, maar in plaats daarvan wijst hij lachend naar me. Voor hem is dit blijkbaar een voorbeeld van de plaatselijke humor die ze hier hopen te vinden. Rijkeluikindjes vinden het heerlijk om te worden afgezet.

Tot mijn verbazing pelt die zak nog eens vijf honderdjes van een dikke stapel bankbiljetten en legt ze op de bar. ‘Het beste wat je hebt,’ zegt hij.

In deze kroeg is dat Johnnie Walker Blue en een merk tequila waarvan ik de naam niet kan uitspreken. Geen van beide kost je bij de slijter vijfhonderd dollar. Ik doe net alsof ik zwaar onder de indruk ben en trek een kruk bij om de stoffige fles tequila van de bovenste plank te halen, want ja, ik kan me heel goed herinneren wat hij heeft besteld.

Ik schenk de veel te dure drankjes in en Richie Rich loopt tevreden naar een tafeltje.

Lenny, die samen met me achter de bar staat, werpt me een blik toe. Ik weet dat ik zulk gedrag niet moet aanmoedigen, want dat bevestigt alleen maar hun idee dat we te koop zijn, dat ze dit stadje in hun zak hebben. Maar fuck, ik ga echt niet mijn hele leven drankjes inschenken. Ik heb grootsere plannen.

‘Hoe laat ben je klaar?’ vraagt een verleidelijke vrouwenstem ergens links van me.

Ik draai me langzaam om en wacht op de rest. Na een dergelijke vraag komt er namelijk steevast een opmerking in een van de twee volgende smaken:

‘Want jij mag mij klaarmaken.’

Of: ‘Ik wil jou graag klaarmaken.’

Een simpele manier om erachter te komen of een vrouw egoïstisch is in bed of juist graag wil pijpen.

Geen van beide is een erg originele manier van versieren, maar niemand zal ooit beweren dat de klonen die elk jaar de Bay overspoelen origineel zijn.

‘Nou?’ dringt de blondine aan, en ik begrijp dat er geen afgezaagd vervolg komt.

‘De tent sluit om twee uur,’ antwoord ik simpel.

‘Kom daarna gezellig iets met ons doen,’ stelt ze voor. Zij en haar vriendin hebben allebei glanzend haar, een perfect lijf en een rozige huid vanwege een dag in de zon. Ze zijn leuk, maar ik ben niet in de stemming.

‘Sorry, gaat niet,’ antwoord ik, ‘maar je kunt uitkijken naar iemand die sprekend op me lijkt. Mijn tweelingbroer hangt hier ook ergens rond.’ Ik gebaar naar al die lijven die net haringen in een ton zijn. ‘Hij wil jullie vast wel van dienst zijn.’

Dat zeg ik vooral omdat ik weet dat Evan dat irritant vindt. Al is het ook mogelijk dat hij me hier later voor bedankt. Hij heeft weliswaar de pest aan klonen, maar hij heeft minder bezwaar tegen die rijke prinsesjes als ze hun kleren uittrekken. Echt, die jongen probeert het hele stadje zijn bed in te krijgen. Volgens eigen zeggen omdat hij zich ‘verveelt’, en ik laat hem in de waan dat ik dat geloof.

‘O god, zijn er twee van jullie?’ Er verschijnt bijna meteen een dromerige blik in hun ogen.

Ik pak een glas en schep er wat ijsblokjes in. ‘Ja, en hij heet Evan,’ voeg ik er behulpzaam aan toe. ‘Zeg maar dat Cooper jullie heeft gestuurd.’

Als ze er eindelijk vandoor gaan, allebei met een fruitige cocktail in hun hand, slaak ik een zucht van verlichting.

Achter de bar staan is echt een rotbaantje.

Ik schuif een whisky met ijs naar de magere jongen die er eentje heeft besteld en neem het geld van hem aan. Daarna haal ik mijn hand door mijn haar en ik adem even diep in voordat ik me tot de volgende klant wend. De dronken meute lijkt zich vanavond redelijk te gedragen. Daryl, onze uitsmijter, zet iedereen buiten van wie hij vermoedt dat ze gaan projectielbraken, en Lenny en ik duwen de malloten weg die denken dat ze iets van achter de bar kunnen pakken.

Ik hou een oogje op Steph en de andere serveersters. Er zit een tafel vol studenten van Garnet over Steph heen te kwijlen. Ze glimlacht naar hen, maar ik ken die blik van haar. Als ze weer weg wil lopen, pakt een van die jongens haar pols vast.

Ik kijk nog eens goed. Het is dezelfde eikel die ik zeshonderd dollar heb afgetrosgeld.

Ik ben al bijna over de bar heen geklommen als haar blik de mijne kruist. Ze schudt haar hoofd, want blijkbaar weet ze wat ik van plan ben. Nadat ze zich behendig heeft losgemaakt uit die grijpprage klauwen komt ze terug naar de bar.

‘Moet ik ze eruit zetten?’ vraag ik.

‘Nee, ik kan ze wel aan.’

‘Weet ik, maar dit is niet nodig. Ik heb zeshonderd dollar aan hem verdiend en die wil ik met je delen. Laat me mijn gang gaan, dan schop ik ze eruit.’

‘Dat hoeft niet. Geef me maar drie Corona en twee Jä...’

‘Ik weet het al,’ val ik haar vol afkeer in de rede. Ik zou het helemaal niet erg vinden als ik die gore zooi nooit meer hoeft te ruiken. ‘Even mijn neus dichtknijpen.’

‘Je hebt het maar moeilijk,’ zegt ze lachend, terwijl ze kijkt hoe ik de glazen vul.

‘Ik zou gevarengeld moeten krijgen.’ Ik ben klaar met schenken en schuif de glazen naar haar toe. ‘Maar ik meen het: als die lui hun handen niet thuishouden, ga ik me ermee bemoeien.’

‘Ik red me wel, maar ik vind het niet erg als ze straks oprotten. Ik weet niet wie er vanavond lastiger is, dat handtastelijke type of die vierdejaars die op het terras zit te janken dat zijn pappie hem voor zijn afstuderen niet het jacht wil geven dat hem was beloofd.’

Ik schiet in de lach, Steph gaat er na een zucht met een dienblad vol drankjes vandoor.

Bijna een uur lang kijk ik niet op van mijn werk. Het is hier zo druk dat alle gezichten in elkaar overlopen, en ik schenk glazen vol en pak creditcards aan totdat ik in trance lijk te zijn en amper nog doorheb wat ik doe.

Als ik weer kijk hoe het met Steph gaat, probeert Richie Rich haar net tot een dansje over te halen. Ze duikt als een bokser weg om hem te ontwijken. Vanaf mijn plek achter de bar kan ik niet verstaan wat ze zegt, maar ik kan het wel raden. *Ik ben aan het werk, laat me met rust, ik kan niet met je dansen, ik moet werken.*

Ze probeert beleefd te blijven, maar aan de felle blik in haar ogen zie ik dat ze er genoeg van heeft.

‘Len,’ roep ik, met een knikje naar Steph en die eikel. ‘Neem het even van me over.’

Hij knikt terug. Hier zijn we er voor elkaar.

Ik loop met grote stappen naar het groepje toe en weet dat ik dreigend overkom. Ik ben een meter negentig, heb me al een paar dagen niet geschoren en ik moet nodig naar de kapper. Hopelijk zie ik er ook dreigend genoeg uit om die jongens van iets uitermate stoms te weerhouden.

‘Gaat het allemaal goed hier?’ vraag ik zodra ik naast hun tafel sta. Uit mijn toon blijkt dat ik weet dat het tegendeel het geval is en dat hij zich maar beter kan gedragen omdat ik hem anders de straat op schop.

‘Sodemieter op, proleet,’ merkt een van hen op.

Die belediging raakt me niet eens. Daar ben ik aan gewend.

Ik trek een wenkbrauw op. 'Ik ga pas weg als mijn collega daarom vraagt.' Ik werp een nadrukkelijke blik op de hand van Richie Rich, die vastgekleefd zit aan de arm van Steph. 'Ze is hier niet om te worden bepoteld door rijke stinkerds.'

Die vent heeft het fatsoen om zijn hand terug te trekken. Steph maakt van de gelegenheid gebruik om naast mij te gaan staan.

'Zie je wel, niks aan de hand.' Hij kijkt me vol minachting aan. 'Er hoeft geen schone jonkvrouw te worden gered.'

'Zorg ervoor dat dat zo blijft.' Ik zet mijn waarschuwing kracht bij door hem net zo minachtend aan te kijken. 'En handen thuis.'

Steph en ik willen net weglopen als er een glas breekt.

Het maakt niet uit hoe druk het is of hoeveel bezwete lijven er op elkaar gepropt staan, als er een glas aan scherven valt, is het binnen een paar tellen zo stil dat je een kolibrie kunt horen fladderen.

Alle hoofden draaien dezelfde kant op. Een van de vriendjes van Richie Rich, die dat glas uit zijn poten liet vallen, beantwoordt mijn blik met een uitermate onschuldig gezicht.

'Oeps,' zegt hij.

De stilte wordt meteen verbroken door gelach en applaus. De gesprekken beginnen weer, de hele kroeg richt de aandacht weer op dronken vermaak.

'Godsamme,' mompelt Steph binnensmonds. 'Ga maar terug naar de bar, Coop. Ik regel dit wel.'

Ze beent er met een geërgerde frons vandoor. Het groepje zakkenwassers zet hun gesprek luid lachend voort en geeft zo aan dat wij niet langer interessant zijn.

'Alles oké?' vraagt Lenny als ik weer achter de bar kruip.

'Weet ik niet.' Ik kijk weer naar het groepje en frons als ik de leider nergens zie. Waar is die gebleven? 'Nee,' zeg ik langzaam, 'volgens mij is het niet oké. Ben zo terug.'

Weer laat ik Lenny in zijn eentje de bar bewaken. Op zoek naar Steph loop ik naar achteren, want ik neem aan dat ze een bezem is gaan halen om die scherven op te vegen.

En dan hoor ik haar roepen. 'Blijf van me af!'

Meteen ren ik de hoek om. Ik klem woedend mijn kaken op elkaar als ik die pastelkleurige polo van Richie Rich in het oog krijg. Hij heeft Steph achter in het smalle, korte gangetje bij de bezemkast in een hoek gedreven. Ze probeert langs hem te duiken, maar hij gaat vlak voor haar staan en pakt haar pols vast. Hij laat zijn andere hand zakken en wil die op haar kont leggen.

Dacht het niet.

Ik duik naar voren en grijp hem bij zijn kraag. Een tel later ligt hij plat op zijn reet op de kleverige vloer.

'Opdonderen,' zeg ik kwaad.

'Cooper.' Steph pakt me vast, maar aan haar dankbare blik zie ik dat ze blij is met de redding.

Ik schud haar van me af, want het is genoeg zo. 'Opstaan en oprotten,' zeg ik tegen die geschrokken kakker.

Luid vloekend krabbelt hij overeind.

Omdat de toiletten een paar meter verderop om de hoek liggen, duurt het niet lang voordat we publiek hebben. Een groepje gilende corpsmeisjes komt aangerend, gevolgd door nog een paar nieuwsgierigen.

Opeens schallen er nog meer stemmen door het gangetje.

'Pres! Alles goed, kerel?'

Twee van zijn vrienden dringen door de drukte naar voren. Ze gaan, met hun borst vooruit, klaarstaan om hun kampioen te verdedigen, want als ze nu buiten worden gezet, kunnen ze de rest van het jaar in hun uppie thuis gaan zitten drinken.

'Jezus, wat mankeert jou?' zegt die grijpgrage griezels met een kwaai blik op mij.

'Helemaal niets.' Ik sla mijn armen over elkaar. 'Ik zet alleen even de vuilnis buiten.'

'Ruik je dat, Preston?' zegt een van de vriendjes van Richie Rich tegen hem. Hij lacht uitdagend. 'Het stinkt hier behoorlijk.'

'Zag ik buiten een vuilcontainer of woon jij daar?' zegt een ander spottend tegen mij.

'Kom eens hier en zeg dat nog eens,' moedig ik hen aan, want

tja, ik verveel me en ze vragen er gewoon om dat hun smoel wordt vertimmerd.

Ik schat mijn kansen in. Drie tegen één, en het zijn geen scharminkels. Allemaal ruim een meter vijftachtig, mijn postuur. Het is net een half waterpoloteam, gesponsord door een kledingzaak voor kakkers. Maar ik werk voor mijn brood en mijn spieren zijn niet voor de sier. Dus ik heb vertrouwen in mijn kansen.

‘Coop, niet doen.’ Steph duwt me opzij en gaat tussen ons in staan. ‘Laat maar, ik red me wel. Ga maar terug naar de bar.’

‘Ja, Cóp,’ zegt Preston op een pesterig toontje. En dan, tegen zijn maten: ‘Geen enkele boerenlul is zoveel gedoe waard.’

Ik kijk naar Steph en haal mijn schouders op. Die rijke eikel had ervandoor moeten gaan toen het nog kon.

Terwijl hij nog steeds zelfverzekerd staat te lachen haal ik uit. Ik grijp een handvol van zijn Ralph Lauren vast en ram mijn vuist midden in zijn gezicht.

Hij stapt wankelend naar achteren en valt tegen zijn vrienden aan. Die duwen hem terug naar mij. Hij duikt bloedend op me af, als in een horrorfilm, en smeert dat bloed over me uit. We vallen allebei tegen de gillende corpsmeisjes aan en komen pas tegen de wand tot stilstand. Ik bots met mijn rug tegen de oude munttelefoon, die al vijftien jaar buiten bedrijf is, en daardoor krijgt Preston de kans om me een klap tegen mijn kaak te geven. Ik draai ons allebei om en druk hem tegen de wand. Ik wil net die rotkop van hem verbouwen als Joe, de eigenaar, samen met Daryl en Lenny naar ons toe komt en ons uit elkaar trekt.

‘Achterlijke pauper,’ zegt de student met een mond vol bloed. ‘Je bent dood, man.’

‘Ophouden!’ roept Joe, een Vietnamveteraan met grijze paardenstaart en hippiebaard. Hij wijst met een dikke vinger naar Preston. ‘Wegwezen. In mijn kroeg wordt niet gevochten.’

‘Die gek moet worden ontslagen,’ eist Preston.

‘Lik me reet.’

‘Coop, bek houwen,’ zegt Joe. Hij geeft aan dat Lenny en Daryl me los mogen laten. ‘Hiervoor hou ik een deel van je loon in.’